No. 910 Zaterdag 8 Juni 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 8 Juni.

Cultures te Curaçao.

Men zal zich herinneren, dat wij in ons nummer van 23 Maart ll. een hoofdartikel: *Naar aanleiding eener subsidie*, gaven, waarin wij de sisal- en de benboomen–cultuur bespraken. De Heer S. C. Henriquez, die met woord en daad ijvert voor het welslagen van bovengenoemde cultures, behandelde dat hoofdartikel in een ingezonden stuk in *El Imparcial* van 5 April. Naar aanleiding nu van beide artikelen zond ons de Heer J. H. J. Hamelberg het volgend schrijven.

Geachte Redactie,

Met zeer veel genoegen heb ik kennis genomen van Uw hoofdartikel over cultures en van het antwoord daarop van den Heer S. C. Henriquez.

Het ligt geenszins in mijn plan, mijnheer de Redacteur, met den Heer H. in polemiek te treden. Hij en ik willen denzelfden weg op en wij kunnen dus niet met elkaar — om een dagelijkschen term te gebruiken — gaan kibbelen. Trouwens ben ik met den Heer H. van gevoelen, dat de op den voor de cultuur zeer geschikten bodem van Curaçao geteelde pita-soorten vezel zullen leveren van betere kwaliteit dan die van dezelfde planten, geteeld op rijker grond en onder vochtiger klimaat, doch ik vermeen dat dit in dezelfde mate het geval zal zijn met de agave's als met de furcraea's. Ik opper bezwaren tegen het aanplanten van de furcraea, omdat mij uit het rapport van de in 1897 naar de West-Indische eilanden gezonden Engelsche Koninklijke Commissie is gebleken, dat de cultuur van de Mauritius–aloë op Anguilla is mislukt en ik niet kan inzien, waarom aan die cultuur op Curaçao een beter lot beschoren zou zijn. Ook zou ik gaarne zien, dat de van Curaçao ter markt gebrachte vezel zich terstond den naam verwierf van vezel van prima kwaliteit. Zelfs uit de door den heer H. aangehaalde prijzen blijkt, dat de vezel van de Curaçaosche pita in elk geval van tweede kwaliteit is, en ik vermeen nog te mogen veronderstellen, dat de door den heer H. verzonden monsters wel van de beste bladeren zullen zijn getrokken en dus van een kwaliteit beter dan die van de groote massa. Volgens een bericht van de groote Londensche vezelmakelaars Ide & Christie wordt sisal-vezel op de markt gevalueerd naar de minste kwaliteit in een baal voorkomend en ik vrees daarom dat het verschil in prijs, als de Curaçaosche pita-vezel werkelijk in groote hoeveelheden wordt geleverd, grooter zal zijn dan f12,50 tot f25,— per ton.

De meerdere uitgaven voor het etablisseeren van een cultuur van sisal of hennequen zouden m. i. zeer spoedig worden goed gemaakt door de hoogere prijzen der gewonnen vezel. De heer Hart op Trinidad meldde mij, dat hij sisal-planten kon leveren tegen f37,50 per mille. Vervoer daarvan kost f9,—, samen f46,50, een som, die waarschijnlijk reeds in het eerste oogstjaar bij een hoogeren prijs van f25,— per ton zou worden vergoed.

Planten zijn ook te bekomen van "La Compagnie Fermière" op Cayo Romano.

Bovendien zou men altijd, wanneer de markt begon te worden overvoerd, beter aftrek vinden voor het Curaçaosch product, als daarvan de naam ware gevestigd als het beste artikel, dat geleverd kan worden.

Doch om ten deze besliste zekerheid te verkrijgen, mijnheer de Redacteur, zal men proeven moeten nemen. Wel is waar is het op de Bahama eilanden reeds gebleken, dat alle soorten van pita onder moesten doen voor de sisal en de hennequen, maar het blijft mogelijk, dat op Curaçao andere resultaten worden verkregen. Daarom zou ik willen, dat men de gelijke proeven nam en b. v. een 20 tal H. A. in aanplant bracht van de beste pitasoorten, als van de Yucatansche agaves, de Bahama sisal en de door den heer H. bedoelde Curaçaosche pita.

Het is ontegenzeggelijk waar, dat men van zulke proefnemingen niet dezelfde voordeelen kan trekken als van één groot etablissement, maar, als ik mij niet vergis, stond bij het uittrekken der f5000. voor cultures niet het voordeel van het Bestuur, doch het nemen van proeven met de agave cultuur op den voorgrond. Welnu, men neme die proeven! Slechts deze kunnen uitmaken aan welke soort van agave op Curaçao de voorkeur moet worden gegeven. Verschil van opinie ten deze moet *onmogelijk* worden gemaakt en dat kan alleen geschieden door feiten.

Ik kan het verder in den heer H. slechts prijzen, dat hij door alle middelen in zijn macht ook van de benboon–cultuur voordeel tracht te trekken, en van harte wensch ik hem het beste succes toe.

Echter kan ik mij volkomen vereenigen met de waarschuwende stem, die U, mijnheer de Redacteur, tegen het beoefenen van die cultuur deed hooren.

Op verzoek van den heer H. stelde ik ten deze een onderzoek in en dat was verre van gunstig.

De heer Greshoff, directeur van het Koloniaal Museum, deelde mij mede: „De olie zou moeten concurreeren met de goedkoope vette oliën als arachis- en katoenzaadolie en voor particulieren is het vooruitzicht der bencultuur niet gunstig."

Volgens het Kew Bulletin van 1887, No. 1, en de mededeelingen van den directeur der botanische tuinen te Kew, had een onderzoek van op Jamaica gewonnen ben-olie ten opzichte van hare geschiktheid voor de industrie, geen bevredigende resultaten opgeleverd.

De firma Boldoot, die olie won uit de zaden, verklaarde, dat het haar na onderzoek was gebleken, dat de olie niet voldeed aan de eischen en voor haar van geen nut was.

De Delftsche slaolie-fabriek berichtte, dat zij van de olie niet was gediend.

Diverse buitenlandsche handelaren in plantaardige oliën, deelden mij mede, dat de ben-olie op de markt niet bekend was.

Alleen de heeren Windschuegl & Co. wilden wel eens de proef met de olie nemen en vroegen daarom om zaden, doch nu zal nog moeten blijken of die proef slaagt. Is dat het geval, dan zal het zeker zaak zijn om de cultuur van den benboom te gaan beoefenen, doch het ligt m. i. niet op den weg van den kleinen landbouwer om ten deze experimenten te doen, te meer niet, omdat — als ik mij niet vergis, de benboom reeds na één jaar vruchten draagt en het dus nog altijd tijd genoeg zal zijn om de bencultuur te gaan beoefenen, als eenmaal is vastgesteld, dat het product tot een loonenden prijs kan worden verkocht.

U dankzeggende voor de mij ingeruimde plaats, hoogachtend.

J. H. J. Hamelberg.

Den Haag, 7 Mei 1901.

Feuilleton.

Katholiek Leven.

IV.

God, die in de Sonis eene ziel zag van een kostbaar metaal, wilde haar louteren in den smeltkroes van het lijden.

Eene brandende koorts bracht hem aan den rand van het graf en het scheen hem toe, dat zóo sterven, jong, bemind, ver van de zijnen, tweemaal sterven was. Hij sprak het „fiat", maar bad, dat de kelk zich van zijne lippen verwijderen mocht en de kelk verwijderde zich. Maar een anderen moest hij drinken tot den bodem.

Hij schrijft: „Ik gevoel mij zoo eenzaam hier, geheel omringd van menschen, die ik bijna niet ken, en die geen mijner gedachten en gevoelens deelen. Als de dienst is geëindigd en de gemeenschappelijke maaltijd afgeloopen, keer ik terug naar mijne woning. Ik neem een boek en de dag gaat voorbij, verdeeld tusschen de studie en de overweging. In 't begin had ik moeite mij aan deze levenswijze te gewennen. Ik bemin mijne vrouw en mijne kinderen zoozeer, dat het mij toescheen, niet te kunnen leven zonder hen, maar ik heb alles aan den voet van het kruis gelegd en er mij wèl bij bevonden. 't Is mij een geluk, te denken, dat ik iets zal winnen bij den nieuwen staat, waarin de Voorzienigheid mij heeft geplaatst. Ik herinner mij dikwijls het woord der H. Schrift: „Ik zal u in de eenzaamheid leiden en dáár zal ik spreken tot uw hart." Mocht mijn hart waardig zijn, of liever onwaardig, om die stem te hooren."

Het hart van dezen krijgsman was een altaar, waarop het offervuur niet ophield te branden. Hij is bedroefd, maar God is goed; hij is alleen, maar God is daar en zijne klacht eindigt in eene zegening.

Hij richt zich tot een studievriend van zijne jongelingsjaren: „Bid voor mij," zoo zegt hij, „ik heb het zoo noodig. Ik heb behoefte aan kracht, om te dragen, wat ik u niet zeggen kan. Nauwelijks is de eene wonde genezen, of de andere wordt geslagen, nog schrijnender dan de eerste en zoo gaat het tot ons laatste uur. Gij kent de wonden mijner kranke ziel, gij weet, dat ik zwak ben, laat mij dan staat maken op de hulp uwer gebeden. Denk aan mij aan den voet van het kruis, dat wij samen geleerd hebben lief te hebben, toen een leven voor ons open lag, vol droomen en illusies. — Ik beklaag mij niet, want God is goed en nooit heeft Hij mij geslagen, dan om mij beter te genezen. En heeft Hij mij niet gegeven, wat mij troosten moest in al mijne smarten, de genegenheid van eene vrouw, die eene der beste is ter wereld? 't Is de band onzer familie, die mij hecht aan het leven. Altijd ben ik min of meer gescheiden van de mijnen geweest. Ik heb, als anderen, goede oogenblikken gehad, die ik eene verademing noemen kan, maar de rust van het huiselijk leven ken ik niet. Mijn leven is geweest een aaneenschakeling van beproeving en ik ben alleen gebleven op de wereld zonder vader, zonder moeder, met broeders en zusters, die ik, God weet wanneer, terug zal zien. En toch moest ik blind zijn, als ik niet erkende, dat de Voorzienigheid mijn scheepje heeft bestuurd. Hoe dikwijls had ik schipbreuk geleden! Hoe vaak heeft God mij de hand gereikt en was Hij mijn Vader, terwijl ik door de wereld zwierf als een verloren zoon!"

In den herfst vestigde zijn huisgezin zich te Milianah en drie maanden later te Blidah.

Dit spoedig en onverwacht vertrek stelde de christelijke onderwerping van den kapitein op harde proef: „Mijne vrouw moest de reis te paard afleggen en de kinderen werden door muilezels gedragen en dat bij een verschrikkelijk weer langs onbegaanbare wegen, over rivieren, die in vijf minuten tijds aangroeien tot woeste stroomen, waarin ik zelf bijna verdronken was en waardoor een mijner paarden een K. M. ver werd meegevoerd. Ik had reeds besloten, mijne familie achter te laten, maar bezweek voor de smeekingen mijner vrouw, wie eene nieuwe scheiding al te hard zou vallen. Maar als altijd kwam de goede God ons te hulp.

„Wij vertrokken bij regen, maar nauwelijks waren wij een kwartier op weg, of het weer helderde op, het water der rivieren daalde en wij legden den weg in drie dagen af."

Uit Bildah schrijft hij: „Wij leven hier geheel onder ons en God weet, hoe goed dat is. Gaston en Marie beginnen groot te worden; ik leer ze den catechismus. Ik heb goede hoop, dat het eens vurige Christenen zullen worden — dat is mijne eenige eerzucht."

Maar dit huiselijk geluk was van korten duur. Nieuwe krijgsverrichtingen riepen hem naar het Zuiden en toen hij vandaar was teruggekeerd, volgde na twee dagen eene verplaatsing naar Mustapha.

Dat was eene school van ware zelfverloochening. „Deze nieuwe verandering veroorzaakte mij groot verdriet, vooral om de groote kosten, maar nu ik eens te Mustapha ben, in een zeer gezond klimaat, waar de kinderen door de nabijheid der zee

De motie-Van Kol over Curaçao.

Wij lezen in de *Residentiebode* van 10 Mei, *Kameroverzicht. Tweede Kamer, Vergadering van 9 Mei*, het volgende:

Nu volgde de motie van Kol over Curaçao, welke de voorsteller al had toegelicht, in een brochure. Hij voegde daaraan nog enkele andere getuigenissen toe, welke alle den treurigen toestand in Curacao bevestigen—o. a. verzekerde hij aan het voornaamste gedeelte van den jongsten brief van pastoor Meijknecht in de „Residentiebode" een plaats in de „Handelingen"—en verklaarde, dat zijn motie allerminst een afkeuring bedoelde van het beleid van den tegenwoordigen gouverneur.

Hij had na deze verklaring zijn pleit gewonnen. De minister vond wel, dat de heer Van Kol zeer eenzijdig de oogen had gesloten voor het goede—op een der eilanden heeft met zooveel succes de mijnontginning plaats, dat geheel de arbeidende bevolking daarbij werk vindt—maar hij moest toch toegeven, dat door verschillende oorzaken, waarvan de waardeloosheid van het phosphaat er een is, de kolonie is achteruitgegaan. Hij was dus wel te vinden voor een onderzoek, mits—en hier was de heer van Limburg Stirum hem al voorgegaan—dit onderzoek niet zou worden ingesteld door een commissie, waarin onmogelijk voldoende elementen zijn te brengen om de verschillende quaesties te behandelen. Hij vond beter, om bijv. een jurist een mijnwet te laten maken en een ingenieur een onderzoek in te laten stellen naar de minerale schatten. Hij waarschuwde alleen dat, als men hiertoe besloot, er een wissel werd getrokken, die het parlement later zou hebben te honoreeren. Van het onderzoek zullen toch kostbare maatregelen het gevolg zijn, welke de Kamer tot verheffing der kolonie dan zal moeten nemen.

De Kamer zag hiertegen niet op en nam, zonder stemming, de motie-van Kol aan, nadat deze haar in den geest van den minister had gewijzigd, zoodat zij luidde:

De Kamer, van oordeel, dat de, treurige toestand, waarin de kolonie Curacao verkeert, het dringend noodig maakt maatregelen te beramen om verder verval te voorkomen en meerdere welvaart te doen ontstaan, noodigt de regeering uit, een onderzoek in te stellen naar de beste middelen om daarin verbetering te brengen, en gaat over tot de orde van den dag.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

In *De Surinamer* van 9 Mei lezen wij het volgende bericht:

Met genoegen vernemen wij dat de Algemeene Overste der Zusters van Liefde, die zich sedert zeven jaren met de grootste opoffering aan de verpleging van zieken en melaatschen in onze kolonie toewijden, door H. M. de Koningin benoemd is tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Officieele berichten.

De wet van 23 Mei 1899 (Staatsblad No. 126), tot nadere regeling van het Curaçaosche muntwezen, zooals zij is gewijzigd bij de wet van 2 Januari 1900 (Staatsblad No. 5), treedt in de kolonie *Curaçao* in werking op 1 Augustus 1901.

Met ingang van den dag waarop de wet van 23 Mei 1899 (Staatsblad No. 126), tot nadere regeling van het Curaçaosche muntwezen, zoo als die is gewijzigd bij de wet van 2 Januari 1900 (Staatsblad No. 5), in werking treedt, worden de navolgende vreemde gouden munten in de kolonie *Curaçao* gangbaar verklaard tegen de daarnevens aangegeven koersen:

Spaansche en mexicaansche onza de oro	f 38,65
Dubbele eagle (Morocotas)	49,—
Eagle ½ „	24,50
Halve eagle ¼ „	12,25
Kwart „ ⅛ „	6,12½
Engelsche Sovereign	12,—
Engelsche halve Sovereign	6,—
Fransch goudstuk van 20 frcs.	9,40
Fransch goudstuk van 10 „	4,70
Fransch goudstuk van 5 „	2,35
Venezuelaansch goudstuk van 25 Bolivares	11,75
Venezuelaansch goudstuk van 20 Bolivares	9,40

Ingevolge de nieuwe wet wordt voorts gedurende eene maand, te weten van den eersten tot en met den een en dertigsten Augustus 1901, de gelegenheid opengesteld om de hieronder vermelde niet getarifeerde vreemde munten, voor zoover ze niet meer dan 10 per mille van hun gewicht verloren hebben, tegen de daarnevens vermelde koersen in te wisselen tegen Nederlandsche munt of koloniale pasmunt.

Venezuelaansche stukken van 5 Bolvs	f 2,—
Fransche vijffrancstukken	2,35
Noord-Amerikaansche dollar	2,45
Deensche stukken van 20 dollarcenten	0,40
Deensche stukken van 10 dollarcenten	0,20

Havennieuws.

Hr. Ms. *Zeeland* zal aanstaanden Maandag onze haven verlaten en via Paramaribo naar Nederland terugkeeren. Te Paramaribo zal de *Zeeland* met Hr. Ms. *Sommelsdijk* gedeeltelijk van equipage verwisselen. Na aankomst van de *Zeeland* te Paramaribo keert de *Sommelsdijk* naar Curaçao terug.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba, te verzenden brievenmalen worden Donderdag den 15n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

* *

Volgens ontvangen kennisgeving van de Agenten der *Red D Line* wordt het Amerikaansche S.S. *Maracaibo* Maandag den 10n. dezer alhier verwacht en vertrekt dienzelfden dag naar New-York.

* *

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Soledad de Avila y familia, Mariano Becerra, Coronez Oscar Carvajabal, Juancito djaka, Isaac Delvalle, Colein Henriquis, Meri Leon, Camilo Madriz, Dolores Mazas, Jose L. Maduro, Cecilia Perens, Alfredo Ricart, I A. Schotborgh, Winkelman.

Aangeteekende stukken: Pasquele De Rosa (2), R. M. Ribbius.

Marine.

De luit. ter zee 2e kl. E. B. J. Elias is aangewezen om in West-Indië geplaatst te worden aan boord van Hr. Ms. korvet *Sommelsdijk*.

Onderscheiding.

De Heer H. LEYBA heeft van den President van Venezuela de Bolivarorde 5e klasse ontvangen. Wij wenschen den Heer LEYBA geluk met deze onderscheiding.

Dankbetuiging.

Deze week ontvingen wij in dank van het bestuur der centrale afdeeling op Curaçao het *Elfde Jaarverslag der Vereeniging onder de zinspreuk "Moed, Beleid en Trouw."*

Aangaande de curaçaosche afdeeling wordt in dat verslag het volgende gezegd:

In het Bestuur der Centrale Afdeeling te Curaçao kwam geen verandering en evenmin in de op de eilanden gevestigde correspondenten.

Hoewel daar, even als elders, het feit zich voordoet dat om verschillende redenen contribuanten afvallen en niet dadelijk vervangen worden, verliest het Bestuur den moed niet. Aan middelen om nieuwe contribuanten te winnen ontbreekt het blijkbaar niet en volgens de ledenlijst hebben die middelen succes. Aan uitbetaling van onderstand bestaat ter plaatse tot nog toe geen behoefte.

Dat Curacao inderdaad mag worden gerekend onder de bloeiende Afdeelingen der Vereeniging, danken wij dan ook zeker aan de activiteit van het Bestuur.

— Eveneens ontvingen wij het nieuwsblad *Ons Eiland*, dat driemaal in de maand zal worden uitgegeven en geredigeerd zal worden in het hollandsch, spaansch, engelsch en papiementsch. De Heer J. H. JONCKHEER treedt op als redacteur.

INGEZONDEN STUKKEN.

"Moed, Beleid en Trouw."

Het bestuur der centrale afdeeling op Curaçao van de vereeniging "Moed, Beleid en Trouw", gevestigd te Amsterdam, ten doel hebbende ondersteuning van hulpbehoevende Ridders der Militaire Willems-orde beneden den rang van officier, zoomede van hunne weduwen en weezen, wederom van het hoofd-bestuur een schrijven ontvangen hebbende, houdende dankbetuiging voor de in het jaar 1900 getoonde belangstelling in deze kolonie door velen harer ingezetenen, kwijt zich hierbij van de aangename taak de verschillende contribuanten en gevers daarvan kennis te geven.

Het bestuur blijft zich ten zeerste in die belangstelling aanbevelen, overtuigd als het is van het groote nut en van de gunstige resultaten, die de bemoeiingen der vereeniging tot heden hebben opgeleverd.

De Voorzitter,
E. VAN DEN BOSSCHE.

De Secretaris,
J. J. V. D. BERGE.

Geachte Heer Redacteur,

Een dag of tien geleden was ons geheel eiland in blijde verwachting. De *Zeeland* was op komst, naar men officieus van Curaçao vernomen had. En dagen achtereen stond het volk onvermoeid van af onze hooge kale rots in zee te staren; maar hoeveel steamers er ook in het gezicht kwamen, niet de *Zeeland*. Eindelijk op een morgen verscheen aan den horizon eene groote witte stip, een groote pluim rook bewees, dat het een steamer was. Dat moest de *Zeeland* zijn, en als een loopend vuurtje ging 't het eiland rond: "The man of war is coming".

---

niet zooveel van de brandende hitte te lijden hebben, dank ik God, die alles op het best beschikt en in goed verkeert, wat ons kwaad toeschijnt."

Was dit rustloos heen- en wedertrekken hem een knellende last, zwaarder nog het kruis der armoede op zijne schouders. „Dit leven is mijn ondergang en onverdragelijk voor mijn arm klein huisgezin. En toch kan ik er niet toe komen, mij er van te scheiden. Gij weet, dak ik daar mijne eenige vreugd vind, en als ik ze mij ontzeggen moet, vrees ik, dat ik eene tweede ziekte niet zal doorstaan. Vroeger las ik de „Univers", die mij op de hoogte hield met hetgeen er omgaat in de katholieke wereld, maar het abonnement was geëindigd en mijne financies waren zoo slecht, dat ik dat genot ontberen moet."

Hij deed al het mogelijke, om den zijnen betere dagen te bezorgen.

In de eerste jaren van zijn verblijf in Afrika zit hij tot laat in den nacht over zijne boeken gebogen, om zich de taal van het land eigen te maken, en hij bracht het zoover, dat hij het Arabisch der geleerden en dat van het volk schreef en vloeiend sprak.

Hij hoopte daardoor een plaats te verwerven op de Arabische bureaux en een weinig meer te kunnen doen voor de beschaving der inlandsche bevolking. Maar de betrekking werd aan een ander gegeven.

„'t Is hard te moeten afzien van eene loopbaan, waarvoor ik zooveel moeite heb aangewend. Maar zoo gaat het, niets mag mij gelukken."

En wat later: „Mijne geldmiddelen zijn zoo zeer uitgeput door de ongelooflijke uitgaven der voortdurende veranderingen en door de buitengewoon hooge prijzen der levensmiddelen in dit land, dat ik, om mij niet meer in een toestand te brengen, dien ik maar al te goed ken, ik mij heb moeten scheiden van mijn eenigen troost op deze wereld.

„Het heeft mij veel gekost, de tranen te drogen van mijne arme vrouw en ik geloof, dat de moed mij ontbroken had, als wij beiden geene kracht meer hadden gevraagd aan Hem, die de bron is van alle sterkte. Maar God, wien ik onderwerping vroeg, heeft ze mij gegeven en ik dank Hem, dat Hij mij den vrede des harten verleent, want, niettegenstaande alle bekommernis, die de geldelijke aangelegenheden mij veroorzaken, weet ik niet, dat er een volmaakter innerlijk geluk bestaan kan dan het mijne."

Eenigen tijd daarna verkreeg hij verlof en vond in Frankrijk bij zijne schoonouders zijne vrouw en kinderen terug en met hen een weinig van het stil geluk, waarnaar hij dorstte. Daar in den familiekring zag hij, hoe de opvoeding zijner kinderen dringend verbetering van positie eischte, maar om daartoe te komen moest hij vernederende stappen doen en dat liet zijne aangeboren fierheid hem niet toe. Zijn vriend de Graaf de Sèze bood hem zijne bemiddeling aan, en ziehier het antwoord van de Sonis: „Ik dank u voor uwe welwillendheid, maar ik zou u willen beknorren, dat gij geen rekening houdt met mijne zienswijze te dezen opzichte. Ik hoop, dat gij zult terugkomen op uw voornemen en dat gij u zult houden aan mijn beginsel: nooit iets te vragen, aan wie dan ook. Neen dat is dwaze ijdelheid en God is mijn getuige, dat ik Hem vraag, mij te ontdoen van 't geen mij daarvan nog rest. Ik wil voor niemand een oorzaak van verdoemenis of verveling zijn en te midden der beproevingen, die de Voorzienigheid mij overzendt, wil ik tenminste het geluk bewaren, onbekend te blijven bij hen, die de uitdeelers zijn der genaden en gunsten van deze wereld.

„Ik ken de uitgestrektheid van den plicht van mijn staat en wil mij niet overladen met dien, welken persoonlijke dankbaarheid mij zoude opleggen. Ik ontken niet, dat als God mij eene talrijke familie geeft, Hij mij ook verplicht, alles te doen, wat van mij afhangt, om haar een behoorlijk bestaan te verschaffen. Het is den Christen geoorloofd brood te vragen, als hij honger lijdt, 't kan zelfs een plicht zijn, maar 't staat nergens geschreven, dat men gunsten bedelen moet."

Aan den huiselijken hard smaakte hij weder het genot der vriendschap.

Zoo had hij zijn leven in rust willen slijten, maar 't was slechts een droom. God wilde zijn dienst in het leger. In 't begin van 1857 rukte hij zich los uit deze zoete vreugde, om zich aan zijn plicht te wijden.

„Hoe spoedig vervliegt de tijd, als men gelukkig is," schrijft hij in die dagen. „Ik heb mij voorbereid op eene scheiding, die binnen 14 dagen zal plaats hebben en, die misschien eeuwig zal zijn. Maar ik heb mijn leven neergelegd aan de voeten van Hem, die het Zijne gegeven heeft voor ons".

Hij begaf zich naar de plaats van samenkomst bepaald voor de troepen, die den aanval zouden wagen tegen de geduchte sterkte van bergen, wier verovering den arbeid en strijd van 27 jaren moest behoeven.

Wordt vervolgd.

Vele zieken herleefden bij deze tijding, nu immers zou een dokter hen kunnen onderzoeken, nu was er misschien nog genezing voor hen. Helaas, een blik door mijn verrekijker wierp al die luchtkastelen in duigen, 't was een cargo-boot, die voorbijstoomde. En tot nu toe kijken wij hier vol verlangen uit, hunkeren wij naar de *Zeeland*, want er zijn immers twee doctoren aan boord.

Mijnheer de Redacteur, dunkt U het niet billijk dat een Hollandsche oorlogsbodem naar de Hollandsche West-Indische eilanden gezonden, ook de drie Hollandsche bovenwindsche eilanden met een bezoek vereert? Behalve de ongekende weelde een of twee dagen een dokter in ons midden te hebben, zou de doodarme bevolking van St. Eustatius weer een weinig kunnen verdienen door den verkoop van vee en vruchten. Waarom deze voordeelen gegund aan eilanden van andere naties? Hun toestand is ellendig, maar de onze niet minder.

Daar juist verneem ik, dat de *Zeeland* over eenige weken naar Holland vertrekt zonder de bovenwindsche eilanden te bezoeken. Met moed dus weer maanden van ellende te gemoet gegaan. 't Is treurig! 't is beklagenswaardig!

Met dankzegging voor de verleende plaatsruimte ben ik van U, mijnheer de Redacteur,

de dw. dr.

L. J.

St. Eustatius, 25 Mei 1901.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Maravilloso rsultado. — El Dr. Manuel Guillermo Avelado, Médico-Cirujano de la Universidad Central de Venezuela.

Certifica: Que ha usado la Emulsión de Scott en las bronquitis crónicas, en las tuberculosis pulmonar de marha tópida, en el raquitismo, y en todas las demás manifestaciones de la escrofulosis; obteniendo siempre maravillosos resultados.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

Engeland. — Sir Henry Campbell-Bannerman heeft aan een feestmaal een rede gehouden, waarin hij in den volgenden geest sprak over den oorlog:

„De liberale partij heeft niet de minste verantwoordelijkheid te dragen voor den oorlog, zijn oorzaken, de wijze waarop hij gevoerd is en zijn gevolgen. Ik behoor tot die klasse van menschen, *die met den dag talrijker worden*, bij wie het vaststaat dat, als de mannen aan het roer slechts eenige staatsmanswijsheid bezaten, de uitlanders-kwestie opgelost had kunnen worden met minder opofferingen dan 30,000 menschenlevens, de verwoesting van twee Staten, de tijdelijke ondergang van heel Zuid-Afrika en een uitgaaf van 150 millioen pond, terwijl de oorlog nog niet uit is."

De liberale partij is wél verantwoordelijk door haar weifelende flauwe houding. Maar gelukkig dat ze thans niet langer verantwoordelijk wil zijn.

Nog sterker teeken van de kentering der publieke opinie is 't geval Markham-Eckstein.

Eckstein, ook genaamd Wernher Beit, een groote engelsch-afrikaansche firma, collega van Rhodes c.s. werd onlangs door het Parlementslid Markham betiteld als „een gewone dieven en zwendelaarsbende."

De firma was woedend en diende onmiddellijk een klacht wegens laster in. Die klacht was echter niet ontvankelijk, daar Markham's woorden in 't parlement waren gezegd.

Maar nu heeft Markham verklaard, dat hij zijn qualificatie nog wel eens wil herhalen, in een rede voor zijn kiezers.

Of de firma Beit dan werkelijk een proces zal instellen?

Natuurlijk zijn van deze verandering der publieke opinie de belastingen de sterkste oorzaak—een Engelschman is op geen punt gevoeliger dan in zijn portemonnaie—maar toch ook veel dragen bij de brieven van soldaten, waarvan er nu en dan eens een in de couranten wordt gepubliceerd.

Zoo schrijft een onderofficier uit Belfast in Transvaal:

„Lord Roberts heeft ons in den steek gelaten en is naar huis gegaan met de boodschap, dat de oorlog uit was. Sedert Kitchener het bevel op zich genomen heeft, vallen er meer dooden en gewonden, dan in de laatste zes maanden. Laat u toch niet op de mouw spelden dat de Boeren „zware verliezen lijden". Ik heb nog geen dooden Boer gezien en ben haast altijd op marsch, zonder tot rust te kunnen komen. Ook heb ik geen heele jas meer aan. Hebben wij een paar uren rust gehad, dan moeten wij opnieuw het geweer opnemen. Wordt iemand gewond of ziek, dan is 't maar: „pil nommer 9". Dat is goed voor alle kwalen. Als de jonge menschen thuis wisten hoe het bij ons gesteld is, dan zou niemand meer naar Zuid-Afrika gaan."

—Te Londen is begonnen de zitting van de door de regeering samengestelde commissie ter beoordeeling van de eischen van schadeloosstelling der vreemdelingen, die uit Zuid-Afrika zijn uitgezet.

Zooals men weet, treedt voor de nederlandsche eischers, 1100 in getal, op: de heer Roosegaarde Bisschop, die onmiddellijk begon met eenige vragen te stellen.

Uit het antwoord daarop bleek, dat de engelsche regeering het den eischers zoo lastig mogelijk wenscht te maken. Alle eischers zullen b. v. op eigen kosten naar Londen moeten komen om te getuigen, waardoor vooral voor duitsche en oostenrijksche eischers de kosten grooter zullen worden dan het te eischen bedrag.

—De *Daily Mail* is in een erg pessimistische bui over het verloop van den oorlog. Zelfs dit liefelijk Jingo-orgaan is niet ingenomen met de opgewonden telegrammen over de tientallen Boeren, welke den Engelschen nu weer in het noorden in handen heeten te vallen.

Wat hebben we aan die opgaven? vraagt het blad, wanneer men ons niet vertelt, hoeveel „bona fide" gevangenen er bij zijn. Waarschijnlijk toch zijn de meesten grijsaards of kleine jongens. Wanneer het zóó door moet gaan, vervolgt zij, dat wij een paar honderd gevangenen per week maken, dan hebben wij nog een heele kluif aan de 15- á 20,000 Boeren, die nog te velde staan. Een groote slag, zooals bij Paardeberg, komt niet meer voor; de Boeren gaan ons uit den weg, vernielen den spoorweg en treden in de Kaapkolonie weer veel krachtiger op.

De *Daily News* had dezer dagen een kaartje, waarop het door de Boeren bezette gebied gearceerd was, het in handen der Engelschen zich bevindende wit was gelaten. Er liep een dunne witte strook waar de spoorweg was aangegeven en er was een enkele witte stip in Lijdenburg en den Vrijstaat, bij Bethulie en bij Victoria West. Maar overigens? Eén groote schaduw, beginnende ten Zuiden van Jansenville in de Kaapkolonie tot de Limpopo in het hooge Noorden van Transvaal en van Kimberley tot Ressano Garcia. Kortom, het geheele gebied der beide republieken en een groot deel der Kaapkolonie.

LA

EMULSIÓN DE SCOTT

¿Por qué maltratar el estómago exigiéndole la digestión del aceite de hígado de bacalao simple, cuando se puede tomar en la EMULSION DE SCOTT el mismo aceite ya digerido en parte y listo para su inmediata absorción por la sangre? Se parece á la leche y es casi tan fácil de tomar.

Lo primero que se advierte es un aumento de fuerza y más energía vital.

Cuando hay pérdida de carnes, palidez, debilidad y depresión de la vitalidad, aceite de hígado de bacalao é hipofosfitos es lo que se necesita. Cualquier buen facultativo os lo dirá, agregando que la EMULSION DE SCOTT es lo que necesitáis.

El aceite de hígado de bacalao es un alimento admirable, á la vez que una excelente medicina. Los hipofosfitos dan vigor y fuerza al cerebro y los nervios, y combinados, como lo están, con el aceite de hígado de bacalao, hacen de la EMULSION DE SCOTT un remedio de un valor incalculable como productor de carnes.

SCOTT & BOWNE, Químicos, New York.

De venta en las Boticas.

Exíjase la legítima de Scott con el envoltorio completo en que aparece la contraseña del pescador que lleva sobre los hombros un gran bacalao.

Transvaal. — Het is nu zelfs tot de Engelschen doorgedrongen, op welke wijze het ministerie van oorlog met berichten omspringt.

De londensche correspondent van de *Magdeb. Zeitung* verklaart, dat te Londen in goed ingelichte kringen geen geloof wordt geschonken aan de geruchten omtrent mevrouw Botha's nieuwe vredeszending. Verstandige lieden beschouwen het enkel als een manoeuvre der engelsche regeering om de belastingontwerpen er zonder te veel moeite door te krijgen.

Ziezoo, dat is een heele concessie van die verstandige lieden, die tot nog toe hun verstand op zij hadden gezet en alles geloofden, wat 't ministerie van oorlog hun wenschte voor te zetten.

Er zijn meer teekenen van beterschap.

—Wat de pest te Kaapstad betreft, die schijnt vreeselijk te zijn, hoewel de regeering met het stadsbestuur de voortwoekering zooveel mogelijk geheim houden, opdat niet de haven moet gesloten worden.

Milner's afscheid kon slechts weinig feestelijk zijn, ook al wegens de pest, en men zegt zelfs, dat de ziekte al in den Vrijstaat is doorgedrongen.

Het eenige, wat de engelsche regeering nog overblijft, is, oude opgaven van genomen gevangenen, paarden, onbruikbare patronen en vernielde kanonnen nog eens op te tellen en......laster.

Op dat laatste gebied hebben we al heel wat vernomen, maar zoo kras als nu?

Men moet weten, dat veel "neutrale" paarden, die uit Amerika worden gezonden, onderweg en in Afrika sterven.

Een gewoon mensch zou denken dat 't aan de zeereis en de verandering van klimaat lag en aan onverstandige behandeling.

Maar neen: volgens *Daily Chronicle* worden deze paarden......door Boerenagenten met ziekten ingeënt......

Uit Bloemfontein komt ook nog een aardig bericht.

Reuter seinde:

„Het rapport van de vredescommissie, die naar de Kaapkolonie ging, ten einde den Bond over te halen de Boeren tot overgave te bewegen, is gepubliceerd.

„*De zending mislukte geheel en al.* De voorzitter van den Bond weigerde de deputatie te erkennen; de afrikaansche predikanten weigerden pogingen te doen, indien niet de onafhankelijkheid der republieken erkend werd."

Dat zijn de berichten, die eindelijk de oogen in Engeland doen opengaan.

Maar ze gaan nu ook open. Sauer en Merriman zijn in Canning Town (Londen) door 2000 menschen stormachtig toegejuicht, niet het minst toen zij de noodzakelijkheid van herstel van onafhankelijkheid der republieken bepleitten.

„Wat is de beteekenis dezer veranderde gevoelens? Slapen wij? Droomen wij, zijn het visioenen, waarop wij turen?" vraagt de *Star*. „In geenen deele. De arme John Bull is hoog in de wolken bij Mars geweest, maar het budget heeft hem in aardsche sferen teruggevoerd."

En zou de koning ook al zijn aangestoken?

Misschien met 't oog op de civiele lijst?

De londensche correspondent der *N. R. Ct.* schreef:

„Van belang is het bovenal in het oog te houden, dat de betrekkingen tusschen den Koning en zijn kabinet, volgens het algemeene zeggen van menschen, die het weten kunnen, al slechter en slechter geworden en nu en dan zelfs dreigend gespannen zijn, zóó dat, op een gegeven oogenblik, een ontslag van het geheele ministerie zou kunnen volgen."

—Aan een particulieren brief uit Pretoria, gedateerd 7 Maart, ontleent het *Handelsblad* het volgende: men behoeft slechts hier amper een jaar onder 't gezegend engelsch bestuur gevegeteerd te hebben, om de groote voordeelen daarvan in te zien. Heeft men ooit vlugger oplossen gezien van twistvragen. Daar heb je bijv. de taalquaestie: steeds is er in Transvaal over geschreven en gedebatteerd—nauwelijks zijn de Engelschen hier, verdwenen is 't geschil. Er wordt niet gepraat, er wordt gehandeld. Het postkantoor met z'n afrikaansche opschriften wordt overgekalkt, en op dit smetteloze kleed verschijnt weldra, van verre te zien, *Post-Office* etc. Dat bij deze metamorphose ook het transvaalsche wapen, dat den gevel versierde, weggehakt werd, moet op een vergissing berusten, want anders zou men het wel een beetje erg kleingeestig kunnen noemen, en van zoo'n zwakte kan je toch waarachtig Albion niet beschuldigen. Is 't verwoesten van een land ooit volkomener en op groot-

scher schaal uitgevoerd dan van de beide Republieken? Nu ja! je moet niet dadelijk denken aan Hunnen, Vandalen, Tartaren en wat er meer van die soort Heidenen waren; die kerels zijn al lang dood en deden 't maar in hun domheid; maar nu zie je! nu gebeurt het netjes op wetenschappelijken grondslag ter verbreiding van Christendom en beschaving; niets wordt vergeten, alles in de puntjes. Hoe vindt je bijv. die fijne zet, om de gevangen vrouwen enz. van nog strijdende Boeren op half rantsoen te zetten; is dat niet *smart*;—praat nu eens van den fransch-duitschen oorlog; dat was ook een moderne oorlog;—nu ja, ik geef toe, de luidjes hebben flink gevochten, van beide zijden, heel aardig, heel dapper, maar zulke krijgstaktiekjes daar kon Moltke niet bij; enfin kwalijk nemen kan je 't hem niet, hij werd nooit te Aldershot gedrild, anders wie weet,—de titel „Graaf Moltke van Parijs en Sedan" was hem nooit ontgaan. Natuurlijk zijn er weder menschen, die zulke taktiekjes niet op hun volle waarde schatten; in de eerste plaats de bedoelde vrouwen zelf, en dan in de tweede en honderd volgende plaatsen, de ontvredenen, de oningewijden, die nog niet schijnen te weten, wat schoon gebruik er te maken is van de woorden Christendom, beschaving, humaniteit.

Daar heb je b. v. den ouden Jan Barnaard, den vader van wijlen het eerste Raadslid, (die zooals je je zeker herinnert gedurende dezen oorlog bij Derdepoort door de Kaffers werd vermoord). Bedoelde oude man, waarvan de hooge leeftijd, hij is 82, de eenige verontschuldiging kan zijn voor zijne overdrijving, vertelt 't volgende:

Een afdeeling van "the soldiers of the Queen" bezocht hem op zijn plaats in Rustenburg. Natuurlijk hielden zij zich niet lang op met het wisselen van beleefdheden, doch gingen dadelijk over tot het doel van hun bezoek, 't invorderen van eene kleine oorlogsschatting. Om toch geen tijd te verliezen met vergeefsch zoeken en tevens het oudje een beetje te helpen bij zijne herinnering, plaatsten zij den ouden Bernard en zijn vrouw vóór de geweren, zij zelf er achter, en deden precies of zij zouden schieten. Nu „hulle speulden maar zoo'n beetje", doch op de oude lui had 't de verwachte goede werking, er kwam circa 150 pd. st. voor den dag, verbeeld je onder de vuurplaat, wie zou daar nu op komen. Het succes bracht Tommy in een goede stemming; hoewel de oude heer dit amper bedierf door een pijp te bezitten, die zijn eenigen zoon had toebehoord en waarop hij werkelijk gesteld scheen te zijn; hoewel 't toch niet te pas komt, op het bezit gesteld te zijn, van iets wat een persoon toebehoord heeft die tegen Engeland vocht. Een klein vreugdevuur mocht niet ontbreken. Aardige brandstof werd hiervoor gevonden, toen een der krijgshelden de doodkisten en de zich daarin bevindende doodshemden der oudjes ontdekte; de pijp er boven op, hallo wat een pret. Saaie menschen. Die Boeren stonden er net bij of ze geen vreugde kunnen zien, tranen biggelend hun langs de wangen toen een uitstekende brandstof gevonden werd in een dozijn verdorde kransen (de zoon was dicht bij op de plaats begraven); dat de vlammen zich aan 't huis meedeelden en dit weldra een groote vuurzuil geleek, verminderde de vreugde niet; jammer van den buit, die in 't huis was, maar Tommy Atkins heeft iets over voor zijn genoegen.—Enfin voor de oudjes wordt gezorgd, ze zijn naar Pretoria gebracht, en aangezien hun zoon niet meer in de rijen der strijdende Boeren is, hebben ze recht op vol rantsoen.

China.—Het fransch-duitsche expeditiekorps onder bevel der generaals Von Kettler en Bailloud, keert eerstdaags van de grens der provinciën Sjan-Si terug naar de garnizoens in en bij Pao-Ting-Foe, op eenigen afstand gevolgd naar de *Standard* uit Tien-Tsin verneemt—door........ dezelfde chineesche troepen, die men meende in het gebergte een verpletterende nederlaag toegebracht en van het overschrijden der hun gestelde grenslinie voor goed afgeschrikt te hebben! En hiertegen valt natuurlijk niets met succes te ondernemen—tenzij men, wat alweer vanzelf uitgesloten is, de internationale strijdmacht vervijfvoudigen wil. Wordt het bericht van den *Standard* bevestigd, dan zou er voor de Verbondenen niets anders overblijven, dan opnieuw de eentonigheid van het chineesche garnizoensleven te onderbreken door een tocht tegen den Draak, en zoo zou men wel aan den gang kunnen blijven. De *Times*-correspondent te Peking begint nu te morren en te protesteeren tegen Duitschland's bar militair optreden dat, zegt hij, veeleer schadelijk dan nuttig gewerkt heeft en met Engeland's inzichten hoegenaamd geen rekening houdt, zoodat bijvoorbeeld de expeditie naar Sjan-Si op 't getouw werd gezet zonder dat de engelsche generaal ervan in kennis was gesteld. Het resultaat van Duitschland's wraakoefening is, dat thans de onmiddellijke omgeving van Peking voor de vreemdelingen en de inlandsche Christenen nog veel meer gevaren oplevert dan vóór de bezetting. En deze toestand wordt met den dag erger. Vandaar, dat Dr. Morrison het herstel van het keizerlijk gezag een dringende noodzakelijkheid noemt. Indien de expedities maar ophielden en de chineesche ambtenaren in hun functies hersteld werden, zou, meent hij, het Hemelsche Rijk binnen een maand van gedachten veranderd zijn.

Het is bepaald merkwaardig, dergelijk verwijt aan het adres van de Regeering te Berlijn te lezen in een der Jingo-bladen, die aanvankelijk dapper hebben meegeholpen om Duitschland op te hitsen tot bestrijding van Rusland's politiek, waarvan—naar men zich herinnert—de ontruiming der hoofdstad Peking door de internationale troepen een voornaam deel uitmaakte. Ware dit indertijd geschied, hadde men Koeang-Soe en zijn hof in de gelegenheid gesteld naar de residentie terug te keeren—heel wat gekibbel tusschen de chineesche commissarissen en de gezanten over de bestraffingen, over de bezetting van strategische punten, over de echtheid of valschheid van keizerlijke decreten, zouden zijn voorkomen en aan Rusland ware een schoone gelegenheid ontnomen om in tegenstelling met de andere „vreemde duivels", zich te poseeren als China's vriend. Het moge intusschen waar zijn, dat Duitschland hoofdzakelijk op middelen bedacht blijkt, om zich in het Hemelsche Rijk een overwegenden invloed te scheppen en de ondervonden beleedigingen al te zeer ten eigen bate te exploiteeren,—men heeft dit streven te Londen van aanvang af in de hand gewerkt, voornamelijk uit antipathie tegen den gehaten Rus. En thans, nu hem—zeker niet het minst ten gevolge van den eindeloozen en allerkostbaarsten oorlog in Zuid-Afrika,—de vijandelijkheden in China ten doode beginnen te vervelen, zou John Bull de schuld voor den langen duur daarvan gaarne werpen uitsluitend op Duitschland's hebzucht!

Dat bij de jongste Sjan-Si-expeditie de samenwerking tusschen Franschen en Duitschers veel beter is geweest dan o. a. in de *Kölnische* wijd en breed uitgemeten vermeld stond, verzekert de *National Ztg*. Dit blad noemt het bericht van de opzettelijke werkeloosheid der fransche troepen tegenover de chineesche stellingen „volkomen onjuist". De Franschen die later op het gevechtsterrein verschenen dan de Duitschers, bepaalden zich *om die reden* tot het dekken van de flank hunner strijdgenooten en konden dus ook zelven aan den strijd tegen generaal Lioe geen deel nemen, maar een bevel om een zuiver defensieve houding aan te nemen, hadden zij volstrekt niet ontvangen. Samenwerking—krachtige financieele samenwerking in de chineesche quaestie zal zich volgens den peterburgschen correspondent van *Daily Mail* eerstdaags ook openbaren tusschen de Regeeringen te Parijs en die aan de Newa. De man meldt, althans met een beslistheid, die doet vermoeden, dat hij tot de vertrouwelingen van graaf Lamsdorff of diens omgeving behoort, dat bijaldien de mogendheden mochten weigeren gemeenschappelijk de betaling der van China geëischte schadevergoeding te waarborgen, Frankrijk en Rusland dit zaakje zullen opknappen. Beide landen zouden dan te zorgen hebben voor de plaatsing eener chineesche leening van 85 tot 100 millioen pond sterling!

Vliegende Telegrammen.

(*Particulier*).

Uit Southampton wordt geseind:

Londen 20 Mei—Bij hervatting der mijnbewerking op Santa Barbara, zullen de beambten aldaar ruim voorzien worden van de Schotsche: John Begg's Royal Whisky, waarvan de Lannoy & Co uitsluitende agenten zijn en bij wie de voortreffelijkste geneesmiddelen te bekomen zijn.

Madrid 22 Mei—Na de revue door koning Alfonso gehouden, werd het garnizoen dezer stad op allerlei confituren, dragées en chocolade uit de Botica Central te Curaçao, onthaald.

Curaçao 23 Mei. Een wonder inderdaad dat 15,000 Boeren aan 150,000 Engelschen het hoofd kunnen bieden; maar heel natuurlijk is het dat de lekkere en verfrisschende witte en roode Bordeaux wijnen en andere wijnen, die bij de Lannoy & Co te bekomen zijn om hunne deugdelijkheid en voortreffelijkheid alle anderen de loef afsteken.

Washington Mei 23—Het gerucht doet de ronde, dat na de onderteekening van de officieele akte van den verkoop der Deensche Antillen, het Congres een Bill zal aannemen, waarbij geen ander Bier dan Lans' export Bier en „El Ciervo" op die eilanden zal worden toegelaten.

Sto. Domingo 26 Mei.—Mislukte tabaksoogst op Cuba en elders. Sigarenverkoopers in de wolken. De Botica Central, buiten wie zij gerekend hebben, zal geenszins de schappelijke prijzen van haar ruim assortiment sigaren uit wijd beroemde fabrieken altereeren.

Manila Mei 30. Generaal Lacuna wordt door Gen. Funston heusch op wijnen en Brandies van Pedro Domecq getracteerd. Deze wijnen en Brandies worden het goedkoopst geserveerd door de Lannoy & Co.

Maracaibo Mei 30. Geen enkel verbruiker der fijne en geurige parfumerie uit de Botica Central te Curaçao, is door de pokken aangetast en zij is bovendien een probaat middel om een rijk huwelijk te doen.

Advertentien.

PEDRO DOMECQ

Jerez de la Frontera

De voortreffelijke wijnen, Cognacs en verdere producten dezer gunstig bekende firma zijn steeds tegen schappelijke prijzen te bekomen in de

— *BOTICA NACIONAL.* —

JOUBERT & Cº.

Fotografia Soublette.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:
De 8 A. M.—4 P. M.

LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ.
NEW-YORK,
Libre de Explosión, Humo y Mal Olor
— DE VENTA POR —
Las Ferreterias y Almacenes de Víveres.

BOTICA CENTRAL.

DE LANNOY & Cº.

Overzijde.—Breedestraat.

Groote voorraad van artsenijen en van de allernieuwste patentmiddelen: allervoortreffelijkste wijnen van de beste merken; heerlijke siropen; sodawater; brillen van allerhande soorten; allerfijnste en allerwelriekendste perfumerieën; cacao en chocolade van verschillende merken; uitgezochte confituren: sigaren uit de meest geroemde fabrieken enz., enz., enz.,

Agentuur van het gerenommeerde LANS' EXTRA STOUT, door meer dan duizend geneeskundigen in Nederland en verreweg door de meeste van Curacao aanbevolen; van het heerlijke bier EL CIERVO, het deugdelijkste voor de tropische gewesten, om de geringe hoeveelheid alcohol, welke het bevat; van de ELIXIR DE CAPUCHINO, bereid door H. Suels, het groote en onfeilbare geneesmiddel voor de spoedige genezing der vrouwenkwalen.

Alles tegen schappelijke prijzen.

"LA CORONACION"

REAL FABRICA DE CIGARILLOS
—OTRABANDA, CALLE ANCHA.—

Los cigarrillos de esta afamada Fábrica están elaborados con los mejores materiales de la Habana.

ALGODON, PECTORAL, TRIGO, BERRO, etc., etc.

SE VENDE POR MAYOR Y AL DETAL

en todos los Almacenes, Boliquines, Boticas y Tiendas de Curaçao, Bonaire, Aruba, Trinidad, Venezuela, Haiti, Colombia, etc., etc.

En esta fábrica encontrarán los fabricantes *PAPEL PARA CIGARRILLOS, PICADURAS DE PRIMERA CLASE, etc.*

Gramatica Papiamentoe a 50 ct.

Per dozijn 5 gld.

bij Alfredo F. Sintiago.
OTRABANDA.